

Borne

BURNED

Jeff VanderMeer

BORNE

VERTAALD DOOR
LUUD DORRESTEYN

2018
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Copyright © 2017, 2018 VanderMeer Creative, Inc.
All rights reserved
Illustraties © Eric Nyquist
Copyright Nederlandse vertaling © 2018 Luud Dorresteyn
Oorspronkelijke titel *Borne*
Oorspronkelijke uitgever Farrar, Straus and Giroux, New York
Omslagontwerp Moker Ontwerp
Foto auteur Kyle Cassidy
Vormgeving binnenwerk Perfect Service, Schoonhoven
Druk Wilco, Zutphen
ISBN 978 94 031 1950 2
NUR 302

debezigebij.nl

Voor Ann

DEEL 1

WAT IK VOND EN HOE IK HET VOND

Ik vond Borne op een zonnige, brons getinte dag, toen de reusachtige beer Mord in de buurt van ons huis ronddoelde. Voor mij was Borne eerst gewoon iets wat ik had gevonden. Ik wist niet wat Borne voor ons zou gaan betekenen. Ik kon niet weten dat hij alles anders zou maken.

Die eerste keer was er niet veel aan Borne te zien: donkerpaars en ongeveer vuistgroot hing hij aan de vacht van Mord als een halfdichte, gestrande zeeanemoon. Ik vond hem alleen maar omdat hij als een baken zo'n beetje om de halve minuut smaragdgroen oplichtte dwars door het paars heen.

Dichterbij gekomen rook ik de zilte geur die in vlagen van hem opsteeg, en even was er geen kapotte stad om me heen, geen strooptocht naar voedsel en water, waren er geen plundende bendes en ontsnapte, veranderde wezens van onbekende oorsprong en met ongewisse bedoelingen. Bungelden er geen verminkte, verbrande lijken aan kapotte straatlantaarns.

In plaats daarvan kwam het ding dat ik had gevonden een gevaarlijk moment uit de getijdenpoelen van mijn jeugd, van voordat ik naar de stad was gekomen. Ik rook het vleugje gedroogde bloemen in het zout en voelde de wind, de vertrouwde koelte van het water over mijn voeten rimpelen. De lange speurtochten naar zeeschelpen, het barse stemgeluid van mijn vader, de hoge zangerige stem van mijn moeder. De warmte van

het honingkleurige zand dat over mijn voeten gleed terwijl ik naar de horizon keek en naar de witte zeilen van de schepen die vertelden dat er bezoekers van buiten ons eiland waren. Als ik tenminste ooit op een eiland had gewoond. Als dat ooit waar was geweest.

De zon boven het pusgeel van een van Mords ogen.

Om Borne te vinden had ik Mord de hele ochtend gevolgd, vanaf het moment dat hij was ontwaakt in de schaduw van het Company-gebouw een eind naar het zuiden toe. De feitelijke heerser over onze stad had zich verheven, hoog in de lucht, en was mijn schuilplaats dicht genaderd om zijn dorst te lessen door zijn grote muil te openen en met zijn snuit in noordelijke richting over de vervuilde rivierbedding te schrapen. Mord was de enige die uit die rivier kon drinken en er niet aan doodging; zo had de Company hem gemaakt. Hij sprong daarna dan altijd weer op, de lucht in, een moordenaar zo licht als het pluisje van een paardenbloem. Toen hij een stuk verder naar het oosten toe onder de dreigende wolken waaruit geen regen viel een prooi vond, dook Mord er bovenop en verlostte een paar stukken krij-send vlees van het leven. Hij reduceerde ze tot een rode mist, een kolkende golf van de smerigste adem die je je kon voorstel-len. Af en toe maakte het bloed hem aan het niezen.

Niemand, zelfs Wick niet, wist waarom de Company de dag niet had zien aankomen waarop Mord van hun waakhond zou transformeren in hun vonnis – waarom ze niet hadden geprobeerd Mord te vernietigen toen dat nog in hun macht lag. Nu was het te laat, want Mord was niet alleen monsterlijk groot geworden, maar hij had door een of andere magische techniek die hij de Company had afgedwongen ook nog geleerd om te zweven, te vliegen.

Tegen de tijd dat ik de plaats waar Mord uitrustte had bereikt, schudde en schokte hij als een aardbeving in een onrusti-

ge slaap, zijn dichtstbijzijnde flank rees ver boven me uit. Zelfs als hij op zijn zij lag, torende Mords silhouet drie verdiepingen hoog op. Slaperig door zijn geleste bloeddorst had hij zich gedachteloos op een gebouw te ruste gelegd; brokstukken zachte baksteen puilden vermorzeld onder zijn lendenen uit in hun nieuwe functie als slaapplaats van Mord.

Mord had klauwen en hoektanden die razendsnel konden verscheuren, vernietigen. Zijn ogen, die soms zelfs openbleven als hij droomde, waren enorme, door vliegen omkranste bakens, spionnen voor een brein dat volgens sommigen op een immense, kosmische schaal werkte. Maar voor mij, die als een menselijke vlieg op zijn flanken stond, was hij alleen maar goed om voedsel te oogsten. Mord vernielde en herschiep onze kapotte stad om redenen die alleen hij kende, maar hij vulde haar op zijn gedachteleze manier ook aan.

Als Mord zierend uit het hol kwam zetten dat hij in de vernielde kant van het Company-gebouw had uitgegraven, bleven er allerlei schatten hangen in die touwachtige, smerige pels, stinkend naar kadavers en chemicaliën. Hij schonk ons pakketten met anoniem vlees, overschotten van de Company, en soms trof ik de lijken van onherkenbare beesten aan, hun schedels gebarsten door inwendige druk, hun ogen glanzend en uitpuilend. Als we geluk hadden, vielen sommige van die schatten als een gestage regen van hem af als hij voortschuifelde of hoog boven ons zweefde, en dan hoefden wij niet op hem te klauteren. Op de beste en tegelijk slechtste dagen vonden we de kevers die je in je oor kon stoppen, zoals mijn partner Wick ze maakte. Zoals met alles in het leven wist je het nooit van tevoren, en daarom volgde je maar met deemoedig gebogen hoofd in de hoop dat Mord zou leveren.

Sommige van die dingen konden er opzettelijk zijn geplaatst, waarschuwde Wick me altijd. Ze konden valstrikken zijn. Ze konden misleiding zijn. Maar ik herkende valstrikken. Ik zet-

te ze zelf uit. Ik negeerde Wicks 'wees voorzichtig' elke ochtend als ik op pad ging, en dat wist hij best. Het risico dat ik nam, om zelf te overleven, was dat ik mijn buit meebracht voor Wick, opdat hij die kon uitpluizen als een orakel dat ingewanden uit elkaar haalt. Ik dacht weleens dat Mord ons die dingen bracht vanuit een gestoord verantwoordelijkheidsgevoel voor ons, zijn speeltjes, zijn martelpoppen; en soms dacht ik dat de Company ze op hem had geplaatst.

Heel wat plundersaars die voor mij deze zelfde flank hadden afgestroopt, hadden de diepte van Mords slaap verkeerd ingeschat en waren opgetild en doodgevallen omdat ze zich niet meer hadden kunnen vastklampen... Zich daarvan niet bewust zweefde Mord als een rolkei boven zijn jachtterrein, deze stad die zijn naam nog niet heeft terugverdiend. Dat was er de reden van dat ik niet veel meer dan verkennende missies ondernam over Mords flanken. *Seether. Theeber. Mord*. Hij had vele namen, die vaak wonderlijk klonken in de oren van degenen die ze hardop noemden.

Dus sliep Mord echt of had hij een list verzonnen in de kronkelende toxische krochten van zijn geest? Zo eenvoudig was het ditmaal niet. Aangemoedigd door het gesnurk van Mord, dat zich manifesteerde als kolossale spiertrekkingen die door zijn enorme gestalte trokken, kroop ik dichterbij naar zijn heup toe, terwijl de andere plundersaars onder me mij als hun kolenmijnkanarie gebruikten. En daar trof ik Borne aan, verstrikt in de bruine, ruige, zeewierachtige pels van Mord.

Borne lag zacht in zichzelf te neuriën, de halfgesloten opening bovenop als een almaar opengesperde mond, de spiralen van vlees trokken samen en zetten weer uit. 'Het' was nog niet 'hij' geworden.

Hoe dichterbij ik naderde door de vacht van Mord, hoe meer Borne zich oprichtte en hoe meer het op de kruising van een zeeanemoon met een inktvis leek: een zachte, glanzende vaas

met golvende kleuren die overgingen van paars in donkerblauw en zeegroen. Vier verticale ribbels liepen langs de zijden van de warme, pulserende huid omhoog. Het voelde glad aan, als een door water uitgesleten steen, maar ook een beetje rubberachtig. Het rook naar zeebies op een lome zomermiddag en, onder het zeezout, naar passiebloemen. Veel later realiseerde ik me dat het voor een ander anders zou hebben geroken, misschien zelfs in een andere vorm zou zijn verschenen.

Het zag er niet echt uit als voedsel en het was geen geheugenkever, maar het was ook geen afval, daarom pakte ik het toch maar op. Ik denk niet dat ik mezelf had kunnen tegenhouden.

Om me heen rees en daalde Mords lichaam op het ritme van zijn ademhaling, en ik hurkte neer om mijn evenwicht te bewaren. Snurkend en verkrampend in zijn slaap voerde hij een psychotisch droomlied uit. Die fascinerende ogen – zo groot en geel met zwart, met putjes erin als meteoren of de gebroken koepel van het observatorium in het westen – waren stevig dicht, zijn immense kop stak zonder beduchtheid voor enig gevaar een flink eind uit in oostelijke richting.

En daar lag Borne dan, weerloos.

De andere plunderaars, met wie ik er een veelal ongemakkelijk bestand op na hield, kwamen hierdoor aangemoedigd langs de zij van Mord omhoog zetten en waagden zich door het bos van zijn smerige, zijn heilige vacht. Ik verborg mijn buit onder mijn wijde shirt in plaats van in mijn schoudertas, zodat ze die niet zouden zien als ze me zouden overvallen en niet zo gauw zouden stelen.

Borne leunde tegen mijn borst als een tweede hart.

‘Borne.’

Namen van mensen, plaatsen, hadden zo weinig betekenis dat we anderen daarmee niet meer belastten. De kaart van de oude horizon leek in de ban van een grotesk sprookje te zijn, iets wat er hardop uitgesproken niet als woorden uitkwam, maar als

de geluiden na een gruweldaad. Anonimiteit te midden van de ravage op aarde, die zocht ik. En een paar goede bergschoenen voor als het koud werd. En een oud blikje soep halfverstopt tussen het puin. Daaruit bestond nu ons genot, dus hoe konden namen nog iets te betekenen hebben?

En toch noemde ik hem 'Borne'.

NAAR WIE IK BORNE BRACHT

Ik kan dit maar op één manier zeggen: Wick, zowel mijn partner als mijn minnaar, was drugsdealer, en de drug die hij dealde was even vreselijk, mooi, droevig en zoet als het leven zelf. De kevers die Wick veranderde of maakte van materiaal dat hij van de Company had gestolen, brachten je niet alleen dingen bij wanneer je ze in je oor stopte; ze konden je ook van herinneringen bevrijden en andere toevoegen. Mensen die het heden niet onder ogen konden zien, stopten ze in hun oren zodat ze de gelukkiger herinneringen van lang geleden van iemand anders ervoeren, aan plaatsen die niet meer bestonden.

De drug was het eerste dat Wick me aanbood toen ik hem leerde kennen, en het eerste dat ik afsloeg omdat het voelde als een valstrik, ook al leek het op een ontsnapping. In de uitbarstingen van munt of limoen die plaatsvonden als je de kever in je oor deed, deden zich prachtige visioenen voor van plaatsen waarvan ik hoopte dat ze niet bestonden. De gedachte alleen al dat zo'n toevluchtsoord echt zou kunnen bestaan, was te wreed. Zo'n idee kon je gek maken, onvoorzichtig.

Alleen vanwege de getroffen uitdrukking op Wicks gezicht als reactie op mijn afkeer van het idee, bleef ik bij hem zitten kletsen. Ik zou willen dat ik toen al had geweten waarom hij zich zo ongemakkelijk voelde en niet pas zoveel later.

Ik zette de zeeanemoon op een gammeltje tussen on-

ze stoelen in. We zaten op een van de rottende balkons die uit een steile rotswand staken en die me had geïnspireerd om ons toevluchtsoord de ‘Balkonrots’ te noemen. De oorspronkelijke naam op het geroeste bord in de half ingestorte ondergrondse toegangshal was onleesbaar.

Achter ons lag de doolhof van kamers en gangen waarin we leefden, en helemaal beneden, afgeschermd door een vlechtwerk dat Wick had gemaakt om ons te behoeden voor onwelkome blikken, de kronkelende, giftige rivier die het grootste deel van de stad omgaf. Een mengsel van zware metalen, olie en afval dat een toxische nevel veroorzaakte, herinnerde ons eraan dat we waarschijnlijk aan kanker of erger zouden sterven. Aan de overkant van de rivier lag een ontoegankelijk gebied begroeid met struikgewas. Daar was niets wat goed of gezond was; toch doken er zo heel af en toe nog steeds mensen op aan die horizon.

Ik was aan die horizon verschenen.

‘Wat is dit voor een ding?’ vroeg ik aan Wick, die het voorwerp dat ik had meegenomen nauwkeurig bekeek. Het ding pulseerde en zag er even onschuldig en functioneel uit als een lamp. Maar een van de verschrikkingen die de Company in het verleden op de stad had losgelaten was het testen van hun biotech op straat. De stad veranderde in een enorm laboratorium dat intussen half verwoest was, net als de Company.

Wick glimlachte de dunne grijns van een magere man, alsof hij zijn gezicht vertrok. Zijn ene arm lag op het tafeltje, zijn linkerbeen was over zijn rechterbeen geslagen, de wijde linnen broek had hij een week eerder gevonden en het witte button-down overhemd droeg hij al zo lang dat het vergeeld was. Hij zag er bijna ontspannen uit. Maar ik wist dat het een pose was, die hij net zo goed voor de stad als voor mij aannam. Scheuren in de broek. Gaten in het overhemd. De details die je niet probeerde te zien vertelden een verhaal dat dichterbij de waarheid lag.

‘Wat is het niet? Dat is de eerste vraag,’ zei hij.

‘Wat is het dan niet?’

Hij haalde onwillig zijn schouders op. Soms trok hij een muur op als we gevonden voorwerpen bespraken, een behoedzaamheid die me niet aanstond.

‘Kan ik beter een andere keer terugkomen? Als je meer op je praatstoel zit?’ vroeg ik.

Ik had in de loop der tijd minder geduld met hem gekregen, wat niet aardig was omdat hij mijn geduld juist nu nog meer nodig had. De ruwe materialen voor zijn creaties raakten op en hij had ook nog andere problemen. Zijn rivalen – vooral de Magician, die het hele westen van de stad had overgenomen – kroepen zijn gedachten en zijn territorium binnen, en eisten intussen van alles van hem. Zijn knappe gezicht onder het piekerige blonde haar, de geprononceerde kin en de hoge jukbeenderen begonnen weg te smelten als de was van een brandende kaars.

‘Kan het vliegen?’ vroeg hij ten slotte.

‘Nee,’ zei ik met een glimlach. ‘Het heeft geen vleugels.’ Maar we wisten allebei dat dat geen garantie was.

‘Bijt het?’

‘Het heeft mij niet gebeten,’ zei ik. ‘Hoezo? Moet ik erin bijten?’

‘Moeten we het opeten?’

Natuurlijk meende hij dat niet. Wick was altijd bang dat hij iets verkeerd zou doen, zelfs als hij roekeloos bezig was. Toch werd hij wel wat lossier, ik kon alleen nooit voorspellen wanneer dat ging gebeuren. Misschien was dat het probleem.

‘Nee, dat kunnen we beter niet doen,’ zei ik.

‘We kunnen het naar elkaar overgooien.’

‘Je bedoelt om het te helpen vliegen?’

‘Als we het toch niet opeten.’

‘Het is eigenlijk geen bal meer.’

Wat ook zo was. Het wezentje dat ik Borne noemde, had zich

een poosje in zichzelf teruggetrokken, maar had inmiddels met een vreemd ontwapenende, aarzelende gratie weer de vorm van een vaas aangenomen. Het ding lag gewoon op de tafel te pulseren en licht te geven op een manier die ik rustgevend vond. Het leek groter omdat het licht gaf, of misschien was het al begonnen met groeien.

Wicks groen-met-hazelnootkleurige ogen waren groter geworden, empathischer, in dat geslonken gezicht, toen hij nadacht over het raadselachtige wezen dat ik naar hem toe had gebracht. Die ogen zagen alles, behalve misschien hoe ik hem zag.

‘Ik weet wat het niet is,’ zei Wick, weer ernstig. ‘Het is niet gemaakt door Mord. Ik betwijfel of Mord wel wist dat hij het met zich meedroeg. Maar het is ook niet per se afkomstig van de Company.’

Mord kon sluw zijn, en Mords relatie met de Company was aan verandering onderhevig. We vroegen ons weleens af of er een burgeroorlog woedde in de overblijfselen van het Companygebouw tussen degenen die Mord steunden en de anderen, die betreurden dat ze hem hadden geschapen.

‘Waar kan Mord hem anders hebben opgepikt dan bij de Company?’

Een trilling om Wicks mond maakte zijn zuivere trekken nog boeiender en krachtiger. ‘Ik herinner me geruchten. Over dingen die in de stad ronddwalen, die niet loyaal zijn aan Mord, de Company of de Magician. Ik zie die dingen in de randgebieden, in de woestijn ’s nachts, en ik vraag me af...’

Vossen en andere kleine zoogdieren hadden me die ochtend geschaduwd. Bedoelde Wick dat? Hun toename was een mysterie – maakte de Company ze of nam de woestijn bezit van de stad?

Maar ik vertelde hem niet over de dieren, ik wilde zijn eigen verhaal horen en vroeg: ‘Dingen?’

Maar hij negeerde mijn vraag en veranderde van onderwerp. ‘Nou ja, we kunnen heel simpel meer te weten komen.’ Wick ging met zijn hand over Borne. De bloedrode wormen die in zijn pols leefden schoten even naar buiten voor een analyse, waarna ze zich weer terugtrokken in zijn huid.

‘Verrassend. Het komt van de Company. Dat wil zeggen, het is in elk geval in de Company gecreëerd.’ Hij had in de hoogtijdagen voor de Company gewerkt, zo’n tien jaar geleden, voordat hij ‘was afgedankt en eruit was gegooid’, zoals hij in een zeldzaam onbewaakt ogenblik had gezegd.

‘Maar niet door de Company?’

‘Het is zuinig en efficiënt ontworpen, wat gewoonlijk alleen iemand in z’n eentje lukt.’

Het maakte me zenuwachtig als Wick zo weinig concreet was. De wereld was al zo onzeker, en als ik iets zocht bij Wick, behalve veiligheid, dan was het kennis.

‘Denk je dat het een vergissing is?’ vroeg ik. ‘Dat ze ervan terug zijn gekomen? Iets wat ze hebben gedumpt?’

Wick schudde zijn hoofd, maar de diepe frons in zijn voorhoofd stelde me niet gerust. Wick was erg op zichzelf en weinig mededeelzaam. Net als ik. Dat dachten we tenminste allebei. Maar nu had ik het gevoel dat hij heel belangrijke informatie voor me achterhield.

‘Wat dan?’

‘Het kan van alles zijn. Het kan een baken zijn. Het kan een roep om hulp zijn. Het kan een bom zijn.’ Wist Wick het echt niet?

‘Dus misschien moeten we het opeten?’

Hij lachte, de gebeeldhouwde trekken van zijn gezicht vergruizelden. Ik nam geen aanstoot aan zijn lach. Toen niet, tenminste.

‘Ik zou het niet eten. Het is veel erger om een bom te eten dan een baken.’ Hij boog zich naar me toe, en ik vond het zo fijn

om naar zijn gezicht te kijken, dat hij het haast wel moest merken. ‘Maar we moeten zijn doel weten. Als je het aan mij geeft kan ik het in ieder geval uit elkaar halen, door mijn kevers laten doorzoeken. Om zo meer te weten te komen. Er gebruik van te maken.’

We waren op onze eigen manier gelijken geworden. Partners. Ik noemde hem soms mijn baas omdat ik spullen en eten voor hem opscharrelde, maar ik hoefde hem de zeeanemoon niet te geven. Dat maakte geen deel uit van onze overeenkomst. Hij zou hem natuurlijk kunnen pakken als ik sliep... maar dat was de eeuwige test voor onze relatie. Was die symbiotisch of parasitair?

Ik keek naar het wezentje dat op tafel lag en ik voelde me hebbertig. Het gevoel steeg onverwacht in me op, maar was er wel degelijk. Dat had niet gemoeten, maar het gebeurde gewoon, en niet alleen omdat ik me op Mord had gewaagd om Borne te pakken.

‘Ik denk dat ik het een poosje hou,’ zei ik.

Wick keek me even aan, haalde zijn schouders op en zei een beetje al te nonchalant: ‘Wat je wilt.’

Het wezen was ongewoon, maar die hadden we wel vaker gezien; misschien dacht hij dat het geen kwaad kon.

Toen pakte hij een goudkleurige kever uit zijn zak, stopte die in zijn oor, en zijn ogen zagen me niet meer. Dat deed hij altijd als iets hem op de verkeerde manier aan de Company had doen denken en een soort zelfverachting en melancholie bij hem had losgemaakt. Ik had tegen hem gezegd dat hij misschien vrede kon krijgen met wat daar was gebeurd als hij het gewoon zou vertellen, maar hij ging er niet op in. Hij zei dat hij mij wilde beschermen. Ik geloofde hem niet. Niet echt.

Misschien, zo speculeerde ik, probeerde hij een miskleun te vergeten die hij zichzelf niet kon vergeven, iets wat hij over zichzelf had afgeroepen of acties die hij op het laatst had ondernomen. Toch kon het werk dat hij had gekozen – of dat hem was

opgedrongen – na zijn vertrek hem alleen maar herinneren aan de Company, uur na uur, dag na dag. Het was moeilijk in te schatten, want ik wist niet veel af van biotech en dacht dat de antwoorden die ik van hem wilde horen misschien heel technisch zouden zijn, waardoor hij ervan uitging dat ik ze niet precies zou begrijpen.

Als ik zijn volle aandacht had gehad, als Wick ruzie met me had gemaakt over Borne, dan zou de toekomst misschien anders zijn verlopen. Als hij erop had gestaan Borne van me af te pakken. Maar dat deed hij niet. Kon hij niet.

WAAR IK WOONDE EN WAAROM

Toen ik Borne vond was ik in heel veel opzichten met Wick verweven. We waren verbonden door onze gezamenlijke veilige plek, de Balkonrots, die zich aan de noordoostelijke stadsrand bevond en uitkeek over de vergiftigde rivier. In het westen, daar waar de stad afliep naar zeeniveau, lag het territorium van de Magician. Naar het zuiden toe, dwars door ontvolkte en bevolkte gebieden, lagen de restanten van de Company, beschermd door Mord. Een groot deel van dit alles lag op een uitgestrekt stuk droge zeebodem, die overging in een droge vlakte achter de stad.

Wick had de Balkonrots ontdekt en had er een poosje zonder mij gehuisd. Maar pas nadat hij mij binnen had gevraagd, had hij er ook echt zijn intrek genomen. Hij bracht zijn slinkende voorraad biotech en chemische foefjes in en ik mijn talent voor het zetten van valstrikken, zowel fysieke als psychologische. Gebruikmakend van Wicks plattegrond had ik de stevigste gangen uitgehold of versterkt en de rest eindigde nu in verborgen valkuilen of vloeren die waren bedekt met glasscherven of erger. Ik maakte gebruik van afschrikwekkende oude rommel: boekom-

slagen met doodshoofden erop afgebeeld, een bloederige wieg die nooit kapot had mogen gaan, tientallen paren schoenen (sommige met de gemummificeerde voeten er nog in). De broze restanten van een hondachtig dier dat naar binnen was gelopen en daarna verdwaald, hingen aan een plafond, terwijl de graffiti op de tegenoverliggende muur een indringer de stuipen op het lijf zou bezorgen. Als ze konden lezen. Een horrorshow die gekoppeld was aan Wicks feromonen en hallucinogenen, die werden geactiveerd door struikeldraad. Er waren aanvallen geweest, krakers hadden hun geluk beproefd, en we hadden ze telkens afgeweerd.

Eén route die we hadden gemaakt leidde naar Wicks kamers, een andere naar de trap in de voormalige lobby, die uitkwam in een schuilhut, verborgen vlak onder de bovenste laag mulch. Nog een andere kwam uit bij het overdekte zwembad, waar Wick als een krankzinnige professor in een reservoir vol krioe-lende biotech-wezens roerde – en liep dan van daaraf naar de rots met de balkons, waaraan de plek zijn naam ontleende.

Vanuit het middelpunt, bij Wicks werkplaats, waren de lijnen in mijn hoofd haarscherp getrokken naar de zuidkant van de berg, tegenover de Company aan de andere kant van een groot ingestort deel van de zuidwestzijde van de stad, om zo de ver-warring opzettelijk te vergroten door hiermee een doolhof te scheppen voor onverwachte bezoekers. Waarna ik dit grote aantal bij de uitgang weer terugbracht tot drie doorgangen, waarvan er slechts één naar een veilige plek leidde, waarvoor bovendien nog een deur lag die van buitenaf gezien bij de berg leek te horen en aan het oog onttrokken werd door een hoop mos en klimopslierten. De krachtige geur van kadavers, een van Wicks sterkste, meest ontregelende feromonen, was vlak bij de deur ondraaglijk. Zelfs ik had moeite met die ingang.

In het hele labyrint dat we van de Balkonrots hadden gemaakt, bestond er intussen een soort verbondenheid die ver-

trouwd aanvoelde – vertrouwder nog dan onze slaapregeling. Gangen? Tunnels? Zelfs dat onderscheid was verloren gegaan tijdens ons graafwerk en Wicks toevoeging van speciale spinnen en andere insecten. Ik hield mijn vallen bij op een plattegrond, maar Wick, gepokt en gemazeld door de Company, bediende zich om zijn weg te kunnen vinden van een blind, platvisachtig schepsel in een ondiepe schaal met water met een almaar veranderende plattegrond op zijn zijkant.

Net zoals onze verdedigingssystemen op een bepaald moment in elkaar op waren gegaan, waren onze lichamen dat ook, met een onverwachte synergie als gevolg. Wat was voortgekomen uit extreme eenzaamheid, uit noodzaak, was van wederzijds gemak overgegaan in vriendschap en daarna opgerukt naar een amorfe gevoelsgrens die geen liefde kon zijn – die ik weigerde liefde te noemen.

Op zwakke momenten streek ik met mijn hand over zijn tenger borst en plaagde hem met zijn bleke, bijna doorzichtige huid tegen mijn donkerbruine dijen, en even was ik dan gelukkig in het verborgen centrum van onze Balkonrots. Het kwam me wel goed uit dat we er minnaars konden zijn en daarna weer afstand namen en louter bondgenoten waren.

Maar de waarheid is dat ik wist dat Wick tijdens onze nachten samen zichzelf helemaal gaf en zichzelf kwetsbaar maakte. Dat voelde ik heel sterk, ook al heb ik het misschien mis. En mocht ik al iets voor Wick achterhouden, dan nog liet ik de Balkonrots binnen en waren we bijna via laserstralen met elkaar verbonden. Deze lijnen, die uit ons allebei straalden, golfdend uit onze lijven en hersens door de ruimtes. Ruimtes die dankzij onze gezamenlijke inspanningen beveiligd waren met sensoren en struikeldraden, gevoelig voor aanraking en trilling – het was alsof we altijd in het middelpunt van iets belangrijks lagen. Zelfs Wick kon daar, liggend onder mij, niet los zijn van die verbinding.

Er was ook de opwinding van het heimelijke, want voor onze veiligheid mochten we buiten niet samen worden gezien – we vertrokken via verschillende routes op verschillende tijdstippen – en die opwinding deed ook een beetje zijn intrede in onze relatie. Iedereen die heimelijk ver boven ons passeerde, zou hebben gedacht dat ondergronds, onder de bosjes zieltogende naaldbomen, slechts een enorme afvalberg lag, een oude vuilnisbelt, bestaande uit tientallen lagen versplinterde balken, menselijke resten, oude koelkasten, opgeblazen auto's – samengedrukt in een bodem die verend, bijna luchtig, aanvoelde.

Maar onder dat gewicht lagen wij, lag het stevige dak van de Balkonrots en loodrecht daaronder dat wat ons tot woning diende – daar lagen de lijnen die een vrouw die Rachel heette verbond met een man die Wick heette. De heimelijke vorm van dit alles hadden we verinnerlijkt: een plattegrond die langzaam in onze hoofden rondcirkelde als een persoonlijke kosmologie.

Hier had ik dus mijn zeeanemoon, Borne genaamd, mee naartoe genomen – naar deze cocon, deze veilige haven, deze grote val die met veel kostbare tijd en middelen onderhouden werd, terwijl ergens de minuten wegtikten die we nog overhadden. Wick en ik wisten allebei dat, hoeveel ruw biotech-materiaal hij ook creëerde of ruilde, de keveronderdelen en andere noodzakelijkheden die hij van de Company had meegenomen zouden opraken. Mijn fysieke vallen zouden zonder Wicks bijna griezelige versterkingen indringers niet lang buiten houden.

Elke dag bracht ons dichterbij een punt waarop we onze relatie met de Balkonrots, en elkaar, zouden moeten heroverwegen. En in het centrum van alle routes lag mijn appartement, waar we, strakgespannen door onze verbindingslijnen, neukten, naaiden, de liefde bedreven, op gelijke afstand van elke grens die kon oprukken, van elke vijand die kon proberen binnen te dringen. Daar konden we gretig zijn en aan onszelf denken, en daar zagen we elkaar helemaal. Of in elk geval dachten we dat,

want wat wij ook hadden, het was hoe dan ook vijandig aan de buitenwereld.

Die eerste nacht nadat ik Borne mee naar huis had gebracht, lagen we in mijn appartement en luisterden naar het verre, holle geluid van hevige regen op het bemoste oppervlak hoog boven ons. We wisten allebei dat het geen echte regen was, echte regen kwam in deze stad slechts vluchtig en kortstondig voor, en daarom gingen we niet naar buiten. Zelfs echte regen was vaak giftig.

We praatten niet veel. We vrijden niet. We lagen daar gewoon behaaglijk in elkaars armen, met Borne op een stoel zo ver mogelijk bij ons vandaan, in een hoek van de slaapkamer. Wick had sterke handen met vingertoppen die bijna glad geworden waren door het jarenlange contact met de materialen die in zijn vaten met protoleven gingen, en ik hield ervan om zijn handen in de mijne te nemen.

Zover waren we gekomen: we konden samen zwijgen en stil liggen. Maar zelfs die eerste nacht veranderde er door de aanwezigheid van Borne iets en ik wist niet of de stilte daardoor deels werd veroorzaakt.

De volgende morgen wierpen we een blik door een van onze geheime deuren en zagen de gebarsten aarde sidderen door duizenden stuiptrekkende rode salamandertjes. Zo moeilijk te bevatten, hun traag zoekende pootjes, hun lavazwarte ogen. Zo sterk lijkend op een zinsbegoocheling. Een mozaïek van levende vraagtekens die betekenisloos uit de verduisterde hemel waren geregend. En in het westen konden we Mord al tekeer horen gaan en we voelden de grond al trillen onder zijn poten. Werd zijn razernij veroorzaakt door deze onlogische regen of was hij tegen iets of iemand anders gericht?

Eens waren er kometen aan de hemel verschenen en de mensen hadden ze aangezien voor hemelse figuren. Nu hadden we Mord, en salamanders. Wat beduidden ze? Op welk lot stevende